

Τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τὸ μοναστήρι
Ἡ μαῦρη του καμπάνα, νά!
Πένθιμα νά χτυπᾶ ἀρχινᾶ!...
Χτυπᾶ, χτυπᾶ γιὰ σέ... Τί πανηγύρι!

Ἰάκωθε, φτωχέ μου,
Ἰάκωθε, ἀδελφέ μου,
Τρανέ, κρασπατέρα,
Γλεντζέ, καλοφαγᾶ
Γιὰ σέναν, ἢ καμπάνα πέρα
Σημαίνει πένθιμα κι' ἀργά!

— "Ἐλεος!... Ὡϊκτο! Δέν θά ξαναπιῶ πειά!... Δέν θά ξαναπιῶ πειά!... Δέν θά θάλω οὔτε στάλα κρασί στο στόμα μου! φώναξε ὁ μοναχὸς περίτρομος.

— Δέν θά ξαναπιῆς πειά; ἔκανε εἰρωνικά ἡ Κέττυ. Πόσο γελιέσαι! Θά πιῆς ἀπόψε ὅσο νά σκασῆς!...

Συγχρόνως ὑποχρέωσε τὸ μουλάρι νά θουτήξῃ ὡστὸ λαιμό, πού ἔφτασε ἔτσι τὸ νερὸ ὡς τοὺς ὤμους τοῦ καλόγερου.

— "Ἄκουσε ἀκόμα! τοῦ ψιθύρισε κατόπιν στ' αὐτὴ ἡ ὡμορφη Κέττυ. "Ἄκου τὴ συνέχεια τοῦ τραγουδιοῦ μου... "Ὡ! δέν εἶνε ὡμορφο τὸ τραγοῦδι μου;

Στὸ σεληνόφως κολυμπᾶω μὲ χαρά!
Ὡ Κέλπυ, μὴ φοβᾶσαι πειὰ τὴν πείνα
ἀπόψε κι' αὔριο θά φᾶς, θρὲ φουκαρᾶ,
θά φᾶς ἕναν καλόγερο, τί φῖνα!
"Ἐρχομαι, Κέλπυ!... Ἄγᾶλλου, χαίρου!
Τὰ δόντια σου τὰ κοφτερᾶ,
Στὶς σάρκες τοῦ φτωχοῦ τοῦ καλογέρου
Νά χάσης ἐτοιμάσου μὲ χαρά!

Ἰάκωθε, φτωχέ μου,
Ἰάκωθε, ἀδελφέ μου,
Τρανέ, κρασπατέρα,
Γλεντζέ, καλοφαγᾶ,
Γιὰ σέναν ἢ καμπάνα πέρα
Σημαίνει πένθιμα κι' ἀργά!

— Ὁ Κέλπυ! τραύλισε ὁ καλόγερος, φτασμένος στὸ κατακόρυφο τοῦ τρόμου του. Θέλεις λοιπὸν νά με παραδώσης στὸν Κέλπυ;... Θεέ μου!... Ἰότε εἶμαι χαμένος ἀνθρώπος...

— Μα ναί... θά σέ παραδώσω στὸν Κέλπυ... στὸν χαριτωμένο Κέλπυ, στὸ πνεῦμα πού ξέρει νά παίρνῃ ὅλες τὶς μορφές, καὶ προπάντων τὴ μορφή μιᾶς χιμαίρας μὲ μακρὰ μύτερᾶ δόντια γιὰ νά ροκανίξῃ τοὺς καλόγερους... "Ἄ! "Ἄ!

Ὁ καλόγερος δέν ἀπάντησε, μα προσπάθησε νά κἀνῆ τὸ σταυρὸ του. Μὰ δέν πρόφτασε γιὰτὶ ἡ ὡμορφη μυλωνοῦ τὸν ὑποχρέωσε νά κἀνῆ μιὰ δευτέρη θουτιά.

— Δέν θά φᾶῖ μόνο ὁ Κέλπυ ἀπὸ τὶς σάρκες σου, τοῦ εἶπε κατόπιν μὲ τὸν ἴδιο εἰρωνικὸ τόνο. Θά φᾶνε καὶ τὰ κοράκια. Νά, ἄκου καὶ τὴν τελευταία στροφή τοῦ τραγουδιοῦ μου. Εἶνε ἡ πιὸ ὡμορφη.

Ὁ καλόγερος ἄφησε τὸν ἑαυτὸ του νά σωριαστῆ ἀπάνω στὸ λαιμὸ τοῦ μουλαριοῦ καὶ δοκίμασε νά φράξῃ τ' αὐτιά του. Μὰ ἡ φωνὴ τῆς μυλωνοῦς ἀκουστήκε νά τραγουδάῃ:

Στὸ σεληνόφως κολυμπᾶω μὲ χαρά!
Κοράκια καρτεροῦν ψηλά στὰ θράχια
Καὶ μέσ' στοῦ ποταμοῦ τοὺς τὰ νερὰ
ὄλο χαρὰ κυττάζουν τὰ θατράχια!...

Πηγαινοέρχονται μ' ὄρμη
Τὰ ψάρια στὸ θασιλειὸ τους!
Ἄπ' τὸ φτωχὸ σου τὸ κορμί
Θέλουν κι' αὐτὰ τὸ μερτικό τους!

Ἰάκωθε, φτωχέ μου,
Ἰάκωθε, ἀδελφέ μου,
Τρανέ, κρασπατέρα,
Γλεντζέ, καλοφαγᾶ,
Γιὰ σέναν ἢ καμπάνα πέρα
Σημαίνει πένθιμα κι' ἀργά!

Ἡ σκέψις ὅτι θά τὸν ἔτρωγαν τὰ κοράκια καὶ τὰ ψάρια

φάνηκε στὸν καλόγερο πιὸ φριχτὴ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα. "Ἐνας λόξιγκας ἀγωνίας τὸν ἔπιασε καὶ λιποθύμησε...

Εὐτυχῶς γι' αὐτὸν, ἡ Κέττυ τὸν ὑποχρέωσε ἐκεῖνη τὴ στιγμή νά κἀνῆ καὶ τὴν τρίτη θουτιά. Καὶ τὸ δροσερὸ νερὸ τὸν επανέφερε σὲ λίγο στὶς αἰσθήσεις του. "Ἐρριξε γυρω τοῦ θλοσουρὰ θλέμματα καὶ ἀντελήφθη ὅτι τὸ μουλάρι τοῦ ἀνέβαινε στὴν ὄχθη, τὴν ἴδια ὄχθη πού εἶχε ἀφήσει πρὸ ὀλίγου, δηλαδὴ στὴν ἀντιθετὴ μεριά ἀπ' αὐτὴν πού εἶχε πάρει ὁ Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ.

Ἀνάλαφρη σὰν Σουλφίς, ἡ Κέττυ, πρὶν ἀνοιξῆ ἀκόμα τὰ μάτια τοῦ ὁ καλόγερος, εἶχε πηδήξῃ καταγῆς κ' εἶχε ἐξαφανιστῆ ἐξακολουθώντας νά γελάῃ.

Ὁ μοναχὸς, ἀποκαμωμένος πειὰ, γλύστρησε ἀπάνω στὴν χλόη καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ λιποθύμησε γιὰ καλὰ. Μὰ, πρὶν χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του, μπόρεσε ν' ἀκούσῃ τὴν περιπαικτικὴ φωνὴ τῆς Κέττυ πού τραγουδοῦσε, καθὼς ἀπομακρυνόταν:

Καλὴ σας ὄρεξι!... Ψάρια, θατράχια,
Κοράκια, ῥέξτε, τρέξτε, ὄλα δῶ!
Καὶ περιμῖνω πίσω ἀπ' τὰ θράχια,
Τὸ φαγοπέτι σας γιὰ νά δῶ...
Τέτοιος καλόγερος θά φτάσῃ
Ὅλο τὸν ἴσμο νά χορτάσῃ!

"Ὅταν ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος ξύπνησε, ἔφερε τὸ τρεμάμενο χέρι του στὸ μέτωπό του. Ψαχουλεύτηκε, ἀνασηκώθηκε, εἶδε μὲ μιὰ ἀπέραντη εὐχαρίστησι πὼς εἶχε ἀκόμα τὰ δυὸ χέρια του καὶ τὰ δυὸ πόδια του κι' ἐπειτα ἀνωρθώθηκε ἐντελῶς.

Εἶδε τὸ μουλάρι τοῦ πού ἔτρωγε χορτάρια πρὸ πέρα καὶ τράβηξε πρὸς αὐτὸ, κλονιζόμενος, ριγώντας ἀπὸ τὸ κρῦο κι' ἀπὸ τὸν τρομὸ συγχρόνως. Προσπάθησε κατόπιν νά θυμηθῆ τί τοῦ εἶχε συμβῆ, πὼς καὶ γιὰτὶ θρῖσκόταν ἐκεῖ μέσα στὴ νύχτα. Μὰ ἡ ἰδέες πού περνοῦσαν ἀπὸ τὸ ταραγμένο μυαλὸ τοῦ ἦσαν πολὺ μπερδεμένες.

Καὶ τὸ καταραμένο τραγοῦδι τὸν καταδίωκε στὴν ἀνάμνησί του.

Θέλησε νά μιλήσῃ μόνος του γιὰ νά κἀνῆ κουράγιο. Μὰ μὲ τρόμο τοῦ εἶδε πὼς δὲν μποροῦσε νά πῆ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ στίχο:

Στὸ σεληνόφως κολυμπᾶω μὲ χαρά!

Τότε, κακὸς-κακῶς σκαρφάλωσε στὸ μουλάρι του, μὴ ξέροντας κι' ὁ ἴδιος τί κάνει, ὄνειρευόμενος ξυπνητὸς κοράκια καὶ ψάρια πού ὄρμουζαν ἀπάνω του γιὰ νά τὸν φᾶνε ζωντανό.

Καὶ τὸ μουλάρι ξαναπῆρε μόνου τοῦ δρόμο τοῦ μοναστηριοῦ.

Ἡ αὐγὴ εἶχε ἀρχίσει νά σκάξῃ, ὄταν ὁ θυρωρὸς τῆς μονῆς, ἀκούγοντας θόρυβο, ἀνοιξε τὴν πόρτα καὶ

εἶδε τὸ παράδοξο καὶ φανταστικὸ θέαμα ἑνὸς μοναχοῦ, μουσκεμένου ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, νά χειρονομῆ σὰν τρελλὸς ἀπάνω στὸ μουλάρι του καὶ νά τραγουδάῃ μὲ δυνατὴ φωνή:

Τέτοιος καλόγερος θά φτάσῃ.
Ὅλο τὸν κόσμον νά χορτάσῃ!

— Παναγία, Παρθένα! φώναξε ὁ θυρωρὸς κατάπληκτος. Ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος θρῖσκεται σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι!... Ὁ δυστυχισμένος εἶνε στουπὶ στὸ μεθῦσι!...

ΧVI

ΩΡΑΙΟΣ ΚΡΙΣΤΙ

Μὰ ἄς ἀφήσουμε τὸ εὐθυμο αὐτὸ ἰντερμέδιο κι' ἄς ξαναγυρίσουμε στὸ δράμα.

Ὁ Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ, φεύγοντας ἀπ' τὸ μοναστήρι, εἶχε τραβῆξῃ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου πληγώθηκε. Ὁ γενναῖος καπετάνιος ὑπέφερε φριχτά. Ἡ πληγὴς του, καλὰ-καλὰ δέν εἶχαν κλείσει ἀκόμα. Καὶ τὸ κεφάλι του, κάθε τόσο στριφογύριζε. Μὰ μιὰ διπλὴ σκέψις τοῦ ἔδινε δύναμι καὶ τὸν ἔσπρωχνε μπροστά: ἐν πρώτοις ἡ ἐλπίδα νά θρῖτὸν τὸν ἀγνωστο προδότη πού εἶχε πυροβολήσῃ ἐναντίον του.